

Saksnr. 17/1735

21.12.2017

Høringsnotat - Overføring av oppgaver fra Skatteklagenemnda til Skattedirektoratet

Innhold

1	Innledning og sammendrag	3
2	Bakgrunn	3
3	Departementets vurderinger	4
3.1	Generelt	4
3.2	Tvangsmulkt etter a-opplysningsloven.....	5
3.3	Saker hvor klagegjensstanden er av lav verdi	8
4	Økonomiske og administrative konsekvenser	13
5	Ikrafttredelse	13
6	Forslag til lov- og forskriftsendringer	14
6.1	A-opplysningsloven.....	14
6.2	Skatteforvaltningsloven.....	15
6.3	Skatteforvaltningsforskriften	15

1 INNLEDNING OG SAMMENDRAG

Ordringen med ny skatteklagenemnd trådte i kraft 1. juli 2016. Siden etableringen av Skatteklagenemnda har det bygget seg opp betydelige restanser av ubehandlede klagesaker.

Departementet foreslår lovendringer for å redusere sakstifanget og saksbehandlingstiden for klager over vedtak som behandles av Skatteklagenemnda.

Departementet foreslår at klagebehandlingen av vedtak om tvangsmulkt etter a-opplysningsloven legges til Skattedirektoratet. Departementet foreslår videre å overføre klagesaker over vedtak om fastsetting av skatt på inntekt og formue, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift fra Skatteklagenemnda til Skattedirektoratet når klagegjensstanden er av lavere verdi. Saker av prinsipiell interesse skal likevel behandles av nemnda.

2 BAKGRUNN

Ordringen med ny skatteklagenemnd ble vedtatt ved lov 19. desember 2014 nr. 77. Bakgrunnen for endringen var ønsket om å samle klagebehandlingen i én nemnd og dermed styrke klageretten som en rettssikkerhetsgaranti for den skattepliktige¹. Et viktig utgangspunkt var prinsippet om uavhengig og selvstendig overprøving.

Siden etableringen har det bygget seg opp betydelige restanser av ubehandlede klagesaker i Skatteklagenemnda og dets sekretariat. Dette skyldes blant annet at det har vært krevende å etablere nemnda og sekretariatet samtidig med den løpende behandlingen av klagesaker.

Skattedirektoratet har i samarbeid med sekretariatet foretatt en gjennomgang av de administrative sidene ved den nye klageordningen. Som følge av dette er det blitt iverksatt flere tiltak for å bedre saksflyten og saksforberedelsen. I tillegg bør det vurderes å gjøre lovendringer for å redusere restansene.

¹ I skatteforvaltningsloven § 1-2 bokstav b er begrepet «skattepliktig» definert slik at det omfatter enhver fysisk eller juridisk person som har plikt til å svare skatt etter loven. Loven gjelder for de skatteartene som er nevnt i § 1-1, herunder formues- og inntektsskatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift. I praksis betyr det for eksempel at et subjekt som har plikt til å svare merverdiavgift eller arbeidsgiveravgift er skattepliktig i lovens forstand. Begrepet «skattepliktig» brukes på samme måte i dette høringsnotatet.

3 DEPARTEMENTETS VURDERINGER

3.1 Generelt

Klageretten er en sentral rettssikkerhetsgaranti for den skattepliktige. Klagerens rettssikkerhet ble søkt styrket ved opprettelsen av ny sentral skatteklagenemnd. Nemnda skulle sikre likebehandling og ensartet praksis ved at den erstattet de tidligere fem regionale skatteklagenemndene samt særklagenemnder. Skatteklagenemnda ble gjort faglig uavhengig av Finansdepartementet og Skatteetaten, og et eget sekretariat ble opprettet for ytterligere å sikre en selvstendig og uavhengig prøving av den skattepliktiges klage.

Saksbehandlingstiden er en viktig side ved den skattepliktiges rettssikkerhet, noe som ble understreket ved opprettelsen av Skatteklagenemnda:

Det er viktig at sakene avgjøres innen rimelig tid og at dette gjøres innen en forsvarlig kostnadsramme. Også for den skatte- og avgiftspliktige er det viktig at han eller hun får avklart sine rettigheter og plikter innen rimelig tid.²

Departementet har bedt Skattedirektoratet vurdere og foreslå egnede tiltak som kan redusere saksbehandlingstiden i Skatteklagenemnda. Departementet har tatt utgangspunkt i direktoratets forslag og vurdert om klagebehandlingen for enkelte sakstyper kan overføres fra Skatteklagenemnda til Skattedirektoratet. I denne vurderingen må forhold som tilsier at klagesaken bør behandles av nemnd, veies opp mot muligheten for å redusere den totale saksbehandlingstiden for nemndssakene. To vilkår er sentrale i denne vurderingen. For det første må tiltaket være egnet til å redusere restansene i nemnda, både på kort og lengre sikt. Omfanget av saker som ikke lenger vil tilflytte Skatteklagenemnda, må derfor representere en betydelig reduksjon av det totale antall klagesaker.

For det andre må klagers rettssikkerhet ivaretas på en god måte også uten nemndsbehandling. Sakstyper som skal overføres fra Skatteklagenemnda må derfor

² Prop. 1 LS (2014-2015) punkt 13.3.

være egnet for behandling av Skattedirektoratet. Saksområder hvor Skattedirektoratet allerede er involvert i klagebehandlingen, vil her være særlig aktuelle.

Ut fra disse kriteriene finner departementet at to områder peker seg ut.

Tvangsmulkt etter a-opplysningsloven ilegges av Skattedirektoratet i første instans, med Skatteklagenemnda som klageinstans. Den skiller seg fra ileggelse av tvangsmulkt på skatteområdet for øvrig, hvor tvangsmulkt ilegges av skattekontorene, med Skattedirektoratet som klageinstans. Det er dermed nærliggende å vurdere om Skattedirektoratet bør få vedtaksmyndighet også i klagesaker om tvangsmulkt etter a-opplysningsloven.

Et betydelig antall klagesaker over vedtak om fastsetting av merverdiavgift og skatt på formue og inntekt, herunder trygdeavgift, gjelder relativt små beløp. Erfaringsmessig er slike saker mindre komplekse og legger beslag på en uforholdsmessig stor del av Skatteklagenemndas ressurser. Ved å begrense nemndsbehandlingen til saker over en viss beløpsgrense, kan Skatteklagenemndas kompetanse og kapasitet utnyttes på en mer effektiv måte, samtidig som restansene hos sekretariatet kan reduseres. Erfaringer med beløpsgrense for nemndsbehandling som ble innført for den tidligere Klagenemnda for merverdiavgift, tyder på at et slikt tiltak kan være hensiktsmessig.

3.2 Tvangsmulkt etter a-opplysningsloven

Gjeldende rett

A-opplysningsloven pålegger arbeidsgiver å gi opplysninger om inntektsmottakeres arbeids- og inntektsforhold til offentlige etater. Opplysningsplikten gjelder for alle som har utbetalt lønn eller andre ytelser. A-melding fylles ut månedlig for den enkelte arbeidstaker så lenge arbeidsforholdet består, uavhengig av om det foretas utbetaling hver måned. Meldingen skal inneholde informasjon om arbeidsforholdet, lønn og ytelser, fradrag, skattetrekk og arbeidsgiveravgift. Frist for innlevering er den 5. i påfølgende måned, for foregående kalendermåned. Drift og videreutvikling av a-ordningen er lagt til Skattedirektoratet ved Etatenes Fellesforvaltning (EFF), som er førsteinstans i saksbehandlingen.

Etter a-opplysningsloven § 10 første ledd kan Skattedirektoratet ilegge en daglig løpende tvangsmulkt dersom pliktige opplysninger ikke er levert innen fristen. Mulkten løper frem til opplysningene er levert, eventuelt til maksbeløpet på 1000 ganger rettsgebyret er nådd. I likhet med tvangsmulkt etter skatteforvaltningsloven § 14-1, ilegges tvangsmulkt etter a-opplysningsloven maskinelt av skattemyndighetene. Vilkårene for ileggelse, utmåling og grunnene til å frafalle tvangsmulkt etter a-opplysningsloven samsvarer i stor grad med det som gjelder for tvangsmulkt etter skatteforvaltningsloven.

Ettersom kompetansen til å ilegge tvangsmulkt i førsteinstans ble lagt til Skattedirektoratet ved EFF, var det nødvendig å gjøre et annet organ til klageinstans, og Skatteklagenemnda ble derfor klageinstans, jf. a-opplysningsloven § 10 tredje ledd. Det er også Skattedirektoratet som ilegger overtredelsesgebyr i første instans, med Skatteklagenemnda som klageinstans, jf. a-opplysningsloven § 11. Skattedirektoratet har til nå ikke benyttet overtredelsesgebyr som reaksjon på manglende levering av opplysninger. Klagesaksbehandlingen reguleres av forvaltningsloven.

Vurderinger

Per i dag er det et sted mellom 2 000 og 2 600 klagesaker over tvangsmulkt etter a-opplysningsloven til sammen i Skattedirektoratet og Skatteklagenemnda. Selv om mange klager avvises eller omgjøres av EFF, sendes ca. halvparten av klagen til Skatteklagenemnda for avgjørelse. Disse klagesakene utgjør dermed en vesentlig andel av restansene i Skatteklagenemnda og sekretariatet.

Nemndsbehandling av saker om tvangsmulkt er mer ressurs- og tidkrevende enn alminnelig klagebehandling hos overordnet organ. Erfaring viser at det store antallet klager over vedtak om tvangsmulkt er enkle og gjelder mindre beløp. Klagerne vil derfor ofte ha en berettiget forventning om at klagen blir avgjort raskt. Kompliserte saker som krever en grundigere behandling av høyt kvalifiserte nemndsmedlemmer, bør prioriteres når klagenemndas ressurser skal anvendes.

Skattedirektoratet er allerede klageinstans for en rekke vedtak om tvangsmulkt etter andre hjemler på skatteområdet. Etter skatteforvaltningsloven § 14-1 første ledd

kan skattemyndighetene ilegge tvangsmulkt dersom opplysningspliktige etter kapittel 7 og 8 ikke oppfyller sin plikt. Vedtak fattes av skattekontoret i første instans, jf. § 2-7, og Skattedirektoratet behandler klagesaker, jf. § 13-3 første ledd. Også etter skattebetalingsloven § 5-16 fjerde ledd og kassasystemloven § 7 femte ledd, er Skattedirektoratet klageinstans over vedtak om tvangsmulkt.

Som tidligere nevnt er vilkårene for å ilegge tvangsmulkt, utmåling og grunnene til å frafalle tvangsmulkt etter a-opplysningsloven, i stor grad i samsvar med det som gjelder for tvangsmulkt etter skatteforvaltningsloven.

På denne bakgrunn mener departementet at forholdene ligger til rette for å overføre kompetansen til å behandle klager om tvangsmulkt etter a-opplysningsloven fra Skatteklagenemnda til Skattedirektoratet. Endringen foretas i a-opplysningsloven § 10. En samlet klagebehandling av tvangsmulkt i direktoratet vil åpne for en mer effektiv og koordinert behandling av klagen. Også hensynet til likebehandling og forutsigbarhet for klagerne tilsier at samtlige klager over vedtak om tvangsmulkt behandles av samme organ.

Departementets forslag innebærer at tvangsmulkt etter a-opplysningsloven må ilegges av skattekontoret i første instans. Departementet foreslår derfor å overføre denne kompetansen fra Skattedirektoratet til skattekontoret. De øvrige oppgavene knyttet til a-ordningen, som drift, dialog med brukere og øvrige myndigheter, vil fortsatt forvaltes av EFF.

Etter departementets syn er det naturlig at skatteforvaltningslovens regler om saksbehandling skal gjelde for tvangsmulkt etter a-opplysningsloven når Skattedirektoratet gjøres til klageinstans. Departementet foreslår derfor at saksbehandlingsreglene i skatteforvaltningsloven gjøres gjeldende så langt de passer. For klageren innebærer dette at rettssikkerheten styrkes fordi klagefristen utvides fra tre til seks uker. Like saksbehandlingsregler og ett klageorgan gjør det også lettere å orientere seg for den opplysningspliktige.

Departementet foreslår tilsvarende endring i a-opplysningsloven § 11 om overtredelsesgebyr, slik at klager over gebyr behandles av Skattedirektoratet på samme måte som tvangsmulkt.

Departementet viser til forslag til endringer i a-opplysningsloven § 10 og § 11.

3.3 Saker hvor klagegjensstanden er av lav verdi

Gjeldende rett

Skatteklagenemnda er i dag klageinstans for alle klager over vedtak om fastsetting av blant annet formues- og inntektsskatt samt merverdiavgift, jf. skatteforvaltningsloven § 13-3 andre ledd. Klageadgangen for den skattepliktige er generell og uavhengig av klagegjensstandens verdi. Erfaringsmessig er mange av sakene knyttet til formues- og inntektsskatt og merverdiavgift av enklere karakter og gjelder mindre beløp.

Vurderinger

I klagesaker som er relativt enkle og hvor klagegjensstandens verdi er relativt lav, vil klagerne ha en berettiget forventning om at klagen blir behandlet rimelig raskt.

Departementet har i denne sammenhengen vurdert erfaringer fra merverdiavgiftsområdet, der man innførte beløpsgrense for klagebehandling i den tidligere Klagenemnda for merverdiavgift. Klagenemnda for merverdiavgift var frem til 1. juli 2016 landsdekkende klageinstans for klager over avgiftsvedtak truffet av skattekontorene og Skattedirektoratet. Etter merverdiavgiftsloven § 19-1 annet ledd skulle klager avgjøres av Skattedirektoratet når klagegjensstandens verdi var under 15 000 kroner. Beløpsgrensen ble innført grunnet store restanser og lang saksbehandlingstid i Klagenemnda for merverdiavgift. I forarbeidene³ ble det fremhevet at det var viktig at saksbehandlingstiden var på et akseptabelt nivå av hensyn til rettssikkerheten for de næringsdrivende. Det ble pekt på at lang saksbehandlingstid blant annet kunne føre til at håndhevingen av merverdiavgiftslovgivningen ble mindre effektiv. Forslaget om å legge behandlingen av saker av mindre økonomisk verdi til Skattedirektoratet ble ansett for å kunne forbedre saksbehandlingen av klagesaker i avgiftsforvaltningen, samtidig som rettssikkerheten til de næringsdrivende ble styrket. Skattedirektoratet kunne likevel samtykke i at saker av prinsipiell art kunne bringes inn

³ Ot.prp. nr.78 (1999-2000)

for Klagenemnda for merverdiavgift. Erfaringsmessig var ca. 10 prosent av klagene under beløpsgrensen.

Det er departementets syn at likeartede klagesaker i utgangspunktet bør følge samme regler og behandles av samme klageinstans. På bakgrunn av dagens saksbehandlingstid i Skatteklagenemnda mener imidlertid departementet at det er hensiktsmessig å innføre en beløpsgrense som regulerer når klagen skal undergis nemndsbehandling. Dersom saker som gjelder mindre beløp unntas fra nemndsbehandling, vil det i vesentlig grad bidra til å redusere saksmengden og saksbehandlingstiden i sekretariatet. En slik endring vil samtidig bidra til at Skatteklagenemndas særskilte kompetanse utnyttes mer effektivt. Kortere saksbehandlingstid og en mer effektiv klagebehandling vil igjen styrke den skattepliktiges rettssikkerhet.

Erfaringer viser at det store volumet av klager som gjelder lavere beløp, er klager over vedtak om fastsetting av merverdiavgift og skatt på formue og inntekt, herunder trygdeavgift. Samtidig er merverdiavgift og skatt på formue og inntekt saksområder der Skattedirektoratet har etablerte og sterke faglige miljøer. For så vidt gjelder merverdiavgift har Skattedirektoratet også erfaring med klagebehandling. Etter departementets syn bør derfor klagebehandlingen av slike saker legges til Skattedirektoratet. Selv om Skattedirektoratet ikke er en uavhengig instans på samme måte som Skatteklagenemnda, vil sakene få en ny og selvstendig vurdering.

Grensen mellom Skattedirektoratets og Skatteklagenemndas myndighet må være enkel å forholde seg til i praksis. For de skattepliktige er det i tillegg viktig at det fremgår tydelig av regelverket hvilket organ som skal behandle klagen. Som eksempel var den tidligere beløpsgrensen for nemndsbehandling av merverdiavgiftssaker knyttet direkte opp mot klagegjenstandens verdi, altså hvor stort avgiftsbeløp saken gjaldt. Etter det departementet kjenner til fungerte denne avgrensningen for brukerne av regelverket.

Det er vanskeligere å bruke en tilsvarende beløpsgrense som tar utgangspunkt i selve *skattebeløpet* for skatt på inntekt og formue. Satsstrukturen som ligger til grunn for beregning av skatt for personlige skattepliktige, inneholder en rekke elementer for å

ivareta fordelingspolitiske hensyn. Den progressive trinnskatten, ulike satser for trygdeavgift, personfradrag, minstefradrag og forskjellige særtilfeller av skattefradrags- og -begrensningsregler gjør det vanskelig å fastsette beløpsgrenser basert på skatt på formue og inntekt.

Departementet foreslår derfor å knytte beløpsgrensen til *beregningsgrunnlaget* for skatt på formue og inntekt og merverdiavgift.

Det foreslås at beløpsgrensen settes til 50 000 kroner for inntekt og merverdiavgift. Grovt anslått legges det til grunn at antall saker som da vil bli behandlet av Skattedirektoratet i stedet for Skatteklagenemnda, kan utgjøre rundt 1 000 saker per år.

Skatt av en inntekt på 50 000 kroner vil variere avhengig av inntektens art, samt den skattepliktiges alder og skattemessige tilhørighet til Norge:

<u>Type inntekt</u>	<u>Skatt av kr 50 000 for inntektsåret 2017</u>	<u>Skatt av kr 50 000 for inntektsåret 2018</u>
Kapitalinntekt	12 000	11 500
Pensjon under grensen for trinnskatt	14 550	14 050
Pensjon med full trinnskatt	21 810	21 750
Lønn mv under grensen for trinnskatt	16 100	15 600
Lønn mv med full trinnskatt	23 360	23 300
Næringsinntekt under grensen for trinnskatt	17 700	17 200
Næringsinntekt med full trinnskatt	24 960	24 900

Erfaringsmessig påklages ofte vedtak om fastsetting av arbeidsgiveravgift sammen med vedtak om fastsetting av inntektsskatt. Det foreslås derfor at klager vedrørende arbeidsgiveravgift under 50 000 kroner også behandles av Skattedirektoratet.

For merverdiavgift innebærer forslaget at klager hvor avgiften er under 12 500 kroner behandles av Skattedirektoratet. Dette er en reduksjon sammenlignet med den

tidligere ordningen, men av hensyn til en tydelig og praktikabel grense bør beløpet være det samme uavhengig av skatteart.

Det må fastsettes en egen grense for saker om skatt på formue. For skatt på formue gjelder et fribeløp for formue inntil 1,48 mill. kroner per skattepliktig i 2017. Fribelet er vedtatt videreført i statsbudsjettet for 2018.

En mulig tilnærming er å knytte beløpsgrensen for klagebehandling av Skatteklagenemnda til fribelet, eksempelvis ved at nemnda bare skal behandle saker der klagegjensstanden overstiger fribelet multiplisert med en gitt multiplikasjonsfaktor. Etter departementets vurdering bør grensen likevel også her knyttes til et konkret kronebeløp. Med en slik reguleringsmåte fremgår det direkte av regelverket hvilket organ som er klageinstans. Med én fast beløpsgrense sikrer man også at samme klageinstans behandler klage som gjelder samme formuesforhold, uavhengig av når saken påklages og om klagen omfatter flere inntektsår.

Formuesskattesatsen er i 2017 og 2018 på 0,85 pst. Det gir følgende utslag i formue over fribelet:

<u>Skattepliktig formue</u>	<u>Skatt</u>
1 500 000	12 750
2 000 000	17 000
2 500 000	21 250
3 000 000	25 500

Departementet foreslår at Skattedirektoratet skal behandle klager hvor beregningsgrunnlaget for formuesskatt utgjør inntil 3,98 mill. kroner, det vil si 2,5 mill. kroner over dagens fribelet. For den skattepliktige vil skatten på et formuesobjekt på 3,98 mill. kroner utgjøre 21 250 kroner.

Departementet ber om at høringsinstansene uttaler seg om beløpsgrensene som foreslås i dette høringsnotatet.

De foreslåtte beløpsgrensene skiller ikke mellom selskap og personlige skattepliktige. Fra et rettssikkerhetsperspektiv kan grensen være relativt sett mer

utfordrende for personlige skattepliktige enn selskaper. Av hensyn til klarhet og effektivitet er det likevel hensiktsmessig at en beløpsgrense gjelder for alle skattarter og for alle skattepliktige som omfattes av forslaget.

Saker som gjelder små beløp, kan ha stor prinsipiell betydning. Det kan for eksempel gjelde uavklarte eller omstridte rettsspørsmål eller rettsspørsmål som også oppstår i mange andre saker. For å sikre likebehandling foreslår departementet at saker av prinsipiell art kan behandles av Skatteklagenemnda, selv om klagegjenstandens verdi er under den foreslåtte beløpsgrensen. Departementet foreslår at kompetansen til å avgjøre om en sak er av prinsipiell art, skal ligge hos Skattedirektoratet. Avgjørelsen av om saken skal gis klagenemndsbehandling på slikt særskilt grunnlag skal ikke kunne påklages. Det samme gjaldt etter de tidligere reglene i merverdiavgiftsloven.

Den skattepliktige kan i enkelte tilfeller være i tvil om hvilket organ som er rett klageinstans. Klagen skal imidlertid uansett sendes til skattekontoret som har fattet vedtaket som den skattepliktige vil påklage.

Departementet foreslår at det i skatteforvaltningsloven § 13-3 annet ledd gis en hjemmel til å fastsette forskrift om at Skattedirektoratet skal være klageorgan i saker der klagegjenstanden er av liten verdi. De foreslåtte beløpsgrensene på 50 000 kroner og 3,48 mill. kroner og reglene om at prinsipielle saker likevel skal behandles av nemnda skal stå i forskrift, jf. forslag til nytt kapittel 13 i skatteforvaltningsforskriften. Det er en viss usikkerhet omkring spørsmålet om beløpsgrensene vil være et tilstrekkelig effektivt virkemiddel for å redusere saksbehandlingstiden i Skatteklagenemnda. Den foreslåtte reguleringsmåten åpner for at terskelen for nemndsbehandling kan justeres uten lovendring dersom forholdene tilsier det. Forslag om å endre beløpsgrensene må likevel sendes på høring etter vanlige regler.

Departementet viser til forslag til endringer i skatteforvaltningsloven § 13-3 annet ledd og skatteforvaltningsforskriften nytt kapittel 13.

4 ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER

Forslagene innebærer ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for de skattepliktige. Klage over skattekontorets vedtak skal som vanlig sendes til skattekontoret.

For skattekontorene og Skattedirektoratet vil forslagene ha administrative og økonomiske konsekvenser ved at Skattedirektoratet gjøres til klageinstans på to nye områder. Departementet legger til grunn at oppgaveløsningen både i Skattedirektoratet og på skattekontorene kan gjennomføres på en slik måte at man kan utnytte den eksisterende kompetansen på de aktuelle saksområdene. De nye arbeidsoppgavene vil likevel kreve en økt ressursinnsats i Skatteetaten.

Per 1. desember 2017 har Skatteklagenemnda mottatt 870 klager over vedtak om tvangsmulkt etter a-opplysningsloven, hvilket utgjør 18 prosent av totalt innkomne saker. Etter hvert som ordningen med ileggelse av tvangsmulkt ved for sen levering av pliktige oppgaver har virket en stund, antas det at antall klager i saker om tvangsmulkt vil bli redusert. Forslaget om at klager med mindre beløp skal avgjøres av Skattedirektoratet anslås å medføre at omtrent 1 000 slike saker årlig må behandles av direktoratet.

Økt ressursbruk i Skattedirektoratet utgjør samlet sett en kostnad på omtrent 7 mill. kroner.

For Skatteklagenemnda og sekretariatet vil forslagene innebære en reduksjon i saksmengden og en vesentlig lettelse i arbeidsmengden. Forslagene vil legge til rette for at sekretariatet får redusert restansene og for at saksbehandlingstiden i Skatteklagenemnda normaliseres.

5 IKRAFTTREDELSE

Etter departementets vurdering er det viktig at tiltakene for å redusere saksbehandlingstiden i Skatteklagenemnda iverksettes så raskt som mulig. Departementet foreslår derfor at lovendringene trer i kraft straks.

Det foreslås at Skattedirektoratet blir klageinstans for klager som omfattes av endringsforslaget og som er ubehandlet av sekretariatet på ikrafttredelsestidspunktet.

Sekretariatet må dermed informere de skattepliktige om at klagen er sendt Skattedirektoratet for avgjørelse samtidig som klagen sendes til Skattedirektoratet.

6 FORSLAG TIL LOV- OG FORSKRIFTSENDRINGER

6.1 A-opplysningsloven

I lov 22. juni 2012 nr. 43 om arbeidsgivers innrapportering av ansettelses- og inntektsforhold m.m. (a-opplysningsloven) gjøres følgende endringer:

I

§ 10 første til femte ledd skal lyde:

Skattekontoret kan ilegge den som ikke innrapporterer alle opplysninger innen fristen i § 4, en daglig løpende tvangsmulkt frem til opplysningene er levert. Samlet tvangsmulkt kan ikke overstige 1000 ganger rettsgebyret. Departementet kan i forskrift gi regler om hvordan den daglige tvangsmulkten skal fastsettes.

Vedtak om tvangsmulkt er tvangsgrunnlag for utlegg.

Vedtak om tvangsmulkt kan påklages til *Skattedirektoratet*. *Vedtak om tvangsmulkt kan påklages i samsvar med reglene om klage over enkeltvedtak i skatteforvaltningsloven kapittel 13.*

Tvangsmulkt kan helt eller delvis ettergis dersom det blir gjort sannsynlig at forpliktelsen ikke er overholdt som følge av forhold utenfor den opplysningspliktiges kontroll eller dersom særlige rimelighetsgrunner tilsier det.

Saksbehandlingsreglene i skatteforvaltningsloven gjelder så langt de passer ved behandling av klage over vedtak om tvangsmulkt.

Nåværende femte og sjette ledd blir nytt sjette og syvende ledd.

§ 11 første og annet ledd skal lyde:

Skattekontoret kan ilegge den som ikke leverer alle opplysninger innen fristen i § 4, et overtredelsesgebyr. Gebyret kan ikke overstige 15 ganger rettsgebyret. Departementet kan i forskrift gi regler om hvordan gebyret skal fastsettes.

Bestemmelsene i § 10 annet til *syvende* ledd gjelder tilsvarende for overtredelsesgebyr.

II

Loven trer i kraft straks.

6.2 Skatteforvaltningsloven

I lov 27. mai 2016 nr. 14 om skatteforvaltning (skatteforvaltningsloven) gjøres følgende endringer:

I

§ 13-3 annet ledd skal lyde:

(2) Skatteklagenemnda er klageinstans ved klage over vedtak om fastsetting av formues- og inntektsskatt, Jan Mayen-skatt, artistskatt, merverdiavgift, petroleumsskatt som ikke er omfattet av fjerde ledd, finansskatt på lønn og arbeidsgiveravgift. Det samme gjelder klage over vedtak om registrering eller sletting i Merverdiavgiftsregisteret, når det samtidig klages over vedtak etter § 12-1 som har direkte sammenheng med registrerings- eller *slettingsvedtaket*. *Saker som skal avgjøres av Skatteklagenemnda, forberedes for nemnda av sekretariatet for Skatteklagenemnda. Departementet kan gi forskrift om at Skattedirektoratet gjøres til klageinstans for klager over merverdiavgift, skatt på formue og inntekt, trygdeavgift og arbeidsgiveravgift når klagen gjelder mindre beløp.*

II

Loven trer i kraft straks.

6.3 Skatteforvaltningsforskriften

I forskrift 23. november 2016 nr. 1360 til skatteforvaltningsloven (skatteforvaltningsforskriften) gjøres følgende endringer:

I

Nytt kapittel 13 skal lyde:

Kapittel 13 Klage

§ 13-3. Klageinstans

§ 13-3-1. *Klageinstans i saker der klagegjensstanden er av liten verdi*

Skattedirektoratet er klageinstans ved klage som gjelder beregningsgrunnlag for inntektsskatt, trygdeavgift, arbeidsgiveravgift eller merverdiavgift under 50 000 kroner

og beregningsgrunnlaget for formuesskatt under 3 480 000 kroner. Skattedirektoratet kan likevel beslutte at Skatteklagenemnda skal avgjøre saker av prinsipiell interesse. Skattedirektoratets beslutning kan ikke påklages.

II

Forskriften trer i kraft straks.